

ÂL-i İMRÂN SÛRESİ 14-18.

ÂYETLER İNSANIN ŞEHVETLERİ

el-Hamdü lillâ-hi Rabbi'l-âlemîn hamden kesîran tayyiben mübâreken fîhi alâ külli hâlin ve fî külli hîn kemâ yenbegî li-celâli vec-hihî ve li-azîmi sultânih. Ve's-salâtü ve's-selâmü alâ seyyidi'l-evvelîne ve'l-âhirîn ve senedi'l-âşîkîn ve imâmi'l-müttakîn ve eş-refî'l-mürselîn ve şefîi'l-müznibîn Muhammedini'l-Mustafe'l-Mahmûdu'l-Muhtâru'l-Emîn ve alâ âlihî ve sahbihî ve men tebiahû bi-ihşânin ilâ yevmi'd-dîn.

Emmâ ba'd:

a. Âl-i İmrân Sûresi 14. Ayet

Aziz ve muhterem kardeşlerim!

Allahu Teâlâ hazretleri Kur'ân-ı Kerîm'inde üçüncü cüz, üçüncü sûre olan Âl-i İmrân'ın 14. âyet-i kerîmesinde buyuruyor ki;

Bismillâhirrahmânirrahîm.

زُيِّنَ لِلنَّاسِ حُبُّ الشَّهَوَاتِ مِنَ النِّسَاءِ وَالْبَنِينَ
وَالْقَنَاطِيرِ الْمُقَنْطَرَةِ مِنَ الذَّهَبِ وَالْفِضَّةِ وَالْخَيْلِ

الْمُسَوِّمَةِ وَالْأَنْعَامِ وَالْحَرْثِ ذَلِكَ مَتَاعُ الْحَيَاةِ
الدُّنْيَا وَاللَّهُ عِنْدَهُ حُسْنُ الْمَبَإِ

قُلْ أُوْنَبِّئُكُمْ بِخَيْرٍ مِنْ ذَلِكَ لِلَّذِينَ اتَّقَوْا عِنْدَ
رَبِّهِمْ جَنَّاتٌ تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ خَالِدِينَ فِيهَا
وَأَزْوَاجٌ مُطَهَّرَةٌ وَرِضْوَانٌ مِنَ اللَّهِ وَاللَّهُ بَصِيرٌ
بِالْعِبَادِ الَّذِينَ يَقُولُونَ رَبَّنَا إِنَّنَا أَمْنَا فَاغْفِرْ لَنَا
ذُنُوبَنَا وَقِنَا عَذَابَ النَّارِ

الصَّابِرِينَ وَالصَّادِقِينَ وَالْقَانِتِينَ وَالْمُنْفِقِينَ
وَالْمُسْتَغْفِرِينَ بِالْأَسْحَارِ
شَهِدَ اللَّهُ أَنَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ وَالْمَلَائِكَةُ وَأُولُو
الْعِلْمِ قَائِمًا بِالْقِسْطِ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ

Züyyine li'n-nâsi hubbu's-şehevâti
mine'n-nisâi ve'l-benîne ve'l-kanâtîri'l-mu-
kantarati mine'z-zehebi ve'l-fıddati ve'l-
hayli'l-müsevvemeti vel en'âmi ve'l hars,
zâlike metâu'l-hayâti'd-dünyâ, vallâhu in-
dehû husnu'l-meâb. Kul e ünebbiüküm bi-hay-
rin min zâliküm, li'llezîne'ttekav inde

rabbihim cennâtün tecrî min tahtihe'l-enhâru hâlidîne fîhâ ve ezvâcun mutahharatun ve rıdvânun mina'llâh, vallâhu basîrun bi'l-ibâd. Ellezîne yekûlune rabbenâ innenâ âmennâ fagfir lenâ zünûbenâ ve kınâ azâbe'n-nâr. es-Sâbirîne ve's-sâdıkîne ve'l-kânitîne ve'l-münfikîne ve'l-müstagfirîne bi'l-eshâr. Şehida'llâhu ennehû lâ ilâhe illâ hüve ve'l-melâiketü ve ulû'l-ilmî kâimen bi'l-kıst, lâ ilâhe illâ hüve'l-azîzü'l-hakîm.

Sadaka'llâhü'l-azîm.

Aziz ve muhterem kardeşlerim!

Bu âyetler birbirlerine bağlı olduğu için hepsini okudum.

Allahu Teâlâ hazretleri ilk okuduğum âyette; -Âl-i İmrân'ın 14. âyeti-

Züyyine li'n-nâsi buyuruyor. “İnsanlar için süslenildi. Süslü püslü, hoş gösterildi. Yakışıklı, sevimli, güzel gösterildi.” *Hubbu's-şehvât*. “Şehvetlerin sevilmesi.”

“Şehvetleri sevmek süslendi, püslendi, insanlara hoş gösterildi.”

İnsanın kuvvetli arzusuna “şehvet” derler. Birkaç kısma ayrılır. İlk hatıra gelen, midenin şehvetidir. Midenin şehveti ne oluyor?

İştahası. *İştaha* da aynı kökten. Midenin iştahası. “Canım öyle yemek istiyor ki bir kuzu olsa hepsini bitiririm! Hatta belki dana keseller, onu bile bitiririm! Çok gözüm dönüyor, acıktım! Aç kurtlar gibiyim! Hanım yemeği çabucak önüme getir, getirmezsene öleceğim bak! Ölmemi istemiyorsan sofrayı çabuk hazırla.” “Aman efendi, sen ölme. Sen yeter ki sağ ol, ben sana sofrayı hemen bir dakika, bir saniyede hazır ederim.”

Yemeği seviyor, bir. Midenin şehveti, yani iştahası.

Sonra, fercin şehveti. Yani seks duygusu; tenasül arzusunun isteği, şehveti.

“Allah bunu niye koymuş insanın içine? Hadi midenin şehvetini anladık. Yemek yiyecek de karın doycak da makine çalışacak. Benzinsiz araba çalışıyor mu? Yakıtsız soba çalışıyor mu? Buna da yemek lazım ki yesin de büyüsün; küçükse. Büyümüşse zaten çalışsın da iş görsün. Pazusu çalışacak, kafası

çalışacak, oraya buraya koşturacak. Yakıt lazım. Bu da “yakıt almak” demek. Onun için, bu tankı böyle katı yakıtle, sulu yakıtle doldurmayı ayıplama hocam, hoş gör.”

Tamam, hoş gördük.

Peki ötekisi ne oluyor? Nedir o azgınlık; insanların bütün cinayetleri, kavgaları, gürültüleri bu seks duygusundan oluyor. Bütün reziletler, kepezelikler bundan oluyor. O da Allah'ın üremeyi, neslin devamını sağlamak için insanın içine koyduğu bir duygu.

Midenin şehveti engellenmezse insan şişmanlar, hasta olur, ülser olur, karaciğer çalışmaz hâle gelir. 100 kilo olur, 110 kilo olur, 200 kilo olur. 600 küsur kiloluk bir adamı yazdı, Amerikalı bir dergiden okudum. Televizyonda da gördüm. Adam yürürken deniz gibi çalkalanarak yürüyor. Bir adım atıyor, her tarafı çalkalanıyor; bir adım atıyor, öbür tarafı çalkalanıyor. 600 kilo! Yarım tondan fazla. Bir kamyonete binse çökertir. Deveye binse ıhtırır, bacaklarını kırar.

Neden?

Çok yedi de ondan.

Bunun bir kararı, ölçüsü var. Azı karar, çoğu zarar. Günde bir defa yiyenler de yaşıyor. Oruç tutanlar da yaşıyor. Hatta daha sıhhatli yaşıyor.

Evliyâullahtan büyük bir zâtın hayatını okudum. “Bir çay içerdi. Şu vakte kadar başka bir şey yemezdi.” diyor.

Tabii mideyi yormuyor. Bağırsakları yormuyor. Karaciğeri, pankreası yormuyor. Yorulmayan cihaz daha selamette oluyor. Dolduran sıkıntıya uğruyor. Aşırısı doğru değil.

Öteki duygunun da aşırısı fena. Aşırı olunca rezaletleri romanlaşıyor, filmleşiyor. Ölçülü olursa evin akıllı uslu bir babası oluyor, reisi oluyor, hanımı oluyor. Namuslu bir hanım. Namuslu bir bey. İşinde gücünde. Çocukları oluyor. Güzelce terbiye ediyorlar. Nesil devam ediyor. İşte ölçülüsü bu.

Ama işte bu şehvetler; insanlar da bunları seviyor. Bunları sevmeyecek bir seviyeye yükselmesi için çok ârif kimse olması lazım.

Şehvetler başka nelerdir? Midenin şehveti. Fercin şehveti. Tenasül cihazının şehveti. Başka?

Mal sevgisi. O da bir şehvet. Ömrümüz mal toplamakla geçiyor. Malı miras bırakıp göçüyoruz ondan sonra. Hayır nerede? Hasenat nerede? Hani senin adına yaptırılmış mektep, medrese, köprü, çeşme?

“Ben hepsini biriktirdim. Yiyemeden de gittim.”

Sen kendi mirasçılarının malının bekçiliğini yapmışsın. Mirasçılara mal toplamışsın. Kendine hiçbir şey yok. Âhirete boş gidiyorsun. Bunlarla hayır yapsaydın da âhirete biraz âhîret zengini olarak gitseydin ya... Dünya zengini âhîret fakiri, böyle perişan gittin. Hiçbir hayrın hasenâtın yok. Zekât vermemişsin. Hayır yapmamışsın. Cihada masraf etmemişsin. İnfak etmemişsin. Fukarâyı gözetmemişsin. Ak-rabayı gözetmemişsin.

“Ben kazandım, kimseye vermem! Ben bunu kazanıncaya kadar neler çektim. Vermem!”

Yastığının altına koy. Zaten öyle yapıyor. Sandığa koyar kavanoza koyardı eskiden. Torbadan çıkar, sayardı; “Kaça çıktı? Ne kadar oldu?”

b. Makam (Riyaset) Şehveti Zararları

Bu da bir sevgi. Mal sevgisi.

Sonra, hubb-u riyâset. Hubb-u makam. Makam seviyor. Adamın dükkânı var. Arabası var. Kendi evi var, kirada değil. Geçimi iyi. Sofrası iyi. Yiyip içiyor. Her şey güzel. “Hocam, bizim hayatımız da hayat mı!” diyor.

Niye?

“İlkokuldan ayrıldım, okuyamadım. Böyle cahil kaldım.” diyor.

Kardeşim ilkokulda okumayıp da üniversiteyi bitirenler niçin okuyor? Dinî tahsil görenler müstesna hepsi dünyalık kazanmak için okuyorlar. Üniversite diplomasını alıyor, o da bazen bir işe yaramıyor. Batmanlık yapanlar oluyor. Otobüs şoförlüğü yapanlar oluyor. Tezgahtârlık yapanlar oluyor.

Bizim Saatçi Zeki de hukuk fakültesinden mezun olmuş. Diplomasını saatçi dükkânının duvarına asmış. Hukukla saatçiliğin ne ilgisi var? Ama yaramadı. Yahut bu tarafta geçimini sağlıyor.

Geçimini sağladıktan sonra ne istiyorsun?

“Yok hocam, insanın şöyle bir makamı olmalı. Herkes gelmeli.” diyor.

Makam sahibi insan. Yani insanoğlu makamı sever.

Nesin sen?

Makamları sayar: “Müsteşarlık yaptım. Genel müdürlük yaptım. Filanca fabrikayı idare ettim. Filanca bankayı batırdım, burasını çıkarttım...”

Onları saymak hoşuna gider. Makam.

“Ben profesörüm. Falanca konuda kitap yazdım. Şöyle oldu, böyle oldu...”

“Eski alimler yanılmışlar. Ben bu işin doğrusunu biliyorum. Herkesten çok ben bilirim!”

“Pisi pisi gel pisi, var mı benim gibisi!”

Sonra, hubb-u riyâset. Başkanlığı seviyor. Makamı var ama, “Benim üstümde bir herif var. Tepiniyor, canım sıkılıyor. En tepeye ben çıkayım da ben tepineyim. Başkalarının canı çıksın. En tepede ben olmalıyım. Piramidin tepesinde ben oturmalıyım.” Başkan.

Nereye kadar gideceksin? Mezara kadar mı? Ne olacaksın?

Hiç, toprak. Ama o yüksek mevkii elde etmek için ne canlar yakıyor, ne yuvalar yıkıyor, ne mücadeleler veriyor. Parti başkanı olacak, cumhurbaşkanı olacak, devlet başkanı olacak...

Şu Suharto'nun yaptığına bak; 50 milyar dolara yakın servet biriktirmiş!

Seni esir pazarında satsak öküz kadar bile para etmezsin ya! Sen buldun bu kadar parayı, yazık değil mi senin o milletine? Karton veya kontrplak ambalaj kutularını ev yapmışlar, orada oturuyorlar. İnsanın yüreği dayanamıyor. Perişan. Hani onlara acımak, merhamet? Yüreğimiz parçalanıyor. Cakarta'yı iki üç defa gördük, yüreğimiz parçalandı.

İşte insanın böyle şehvetleri, arzuları sevmesi var. Bu arzular, bunları sevmek süslenip püslenmiş.

Süsleyen, püsleyen kim?

Şüphesiz her şeyi yapan Allah bunları süslü göstermiş, imtihan diye karşısına koymuş. "Bakalım şu benim kulum bunun karşısında îtidâlini koruyabilecek mi? Yoksa

dengesini kaybedip fıttırarak mı? Raydan çıkacak mı? Günaha dalacak mı? Ne yapacak?” İmtihan.

Sonra başka kim süslüyor bunları?

Allah bir de şeytan yaratmış. Bir de ona müsaade etmiş. “Git istediğine, aldatabilirsen aldat. Sana uyanları cehenneme tıkacağım. Benim sözümü tutanları da cennete alacağım. Git, sana da müsaade ediyorum. İsteddiğini raydan çıkar, yoldan çıkar, kandır, aldat, sapıt, dalâlete düşür. Sana ben izin verdim, ne yaparsan yap.” Şeytanın da süslemesi var. “Bak şu ne kadar güzel. Gördün mü? Hadi şunun peşine düşsene! Hadi şu haramı yesene. Bak ne kadar beleşten bu kadar tomarla para kazanacaksın. Yapsana şu işi!” Şeytanın da bu şehvetli şeyleri insana süslü püslü göstermesi vardır.

Bir edebiyatçının bir sözü küçükten hatırımda, hafızamda kaldı. Hoşuma gidiyor. “Altından -gold- kendini koru, gözet. Çünkü zehiri hiçbir zaman teneke kupa içinde sunmazlar.” Zehiri yutsun diye altın kupanın içine koyarlar. Dikkat et, bir şey süslüyse, “Kim süslemiş

bunu? Bu işin altından ne çıkacak?” diye düşün.

“Canım çok istiyor.”

Niye istiyorsun? Allah mı emretmiş? Namazı bu kadar istiyor musun? Orucu bu kadar istiyor musun? Sadaka vermeyi, hayır yapmayı bu kadar istiyor musun?

“Yok, işte bunu istiyor canım. İsterim de isterim!”

Edebinle otursana.

“Hayır oturmam, tepinirim, isterim. Alıncaya kadar tepineceğim. Bağıracağım, çağıracağım, ağlayacağım, zırlayacağım; ille onu alacağım!”

Süslü gösteriyor, isteklendiriyor. Bu isteklenme küçükten, çocukluktan başlıyor. Çikolata istemekten başlıyor. Şeker istemekten başlıyor. Dondurma istemekten başlıyor. Loliptan başlıyor. Cikletten, çaklıttan başlıyor gidiyor. Oradan alıştı mı, küçükken ona alışan büyüyünce kötü alışkanlıklardan; kumardan, sigaradan, içkiden, flörtten, metresten de vazgeçemiyor.

Neden?

Kendisini tutmaya teşkilatı gelişmemiş. Frenleri tutmuyor. Basıyor ama duvara da tosluyor.

Neden?

Fren tutmuyor.

Neden?

Küçükten beri bu freni çalışmadı ki gelişsin. Kocaman bir tanka bu kadarcık fren yeterli mi? Tank hızlı gitti mi ona tankı durduracak fren lazım. Görmüyor musun, tırların frenleri bir bastı mı olduğu yerde [tırı] yaylandırıyor. Amma kuvvetli, havalı fren; bir bastı mı nasıl durdurtuyor. Fren teşkilatı gelişmeyince... Küçükken lolipop için kardeşiyle saç saça, baş başa kavga eden çocuk büyüyünce daha başka kavgalar ediyor. Kadın kız kavgasına giriyor, metres kavgasına giriyor. Bir bar kadını için birbirlerini öldürüyorlar. “O benim. Sen ona niye yan gözle bakıyorsun!” Onun için birbirlerini öldürenler var. Gazeteler bunu yazıyor. Hayatın acı gerçekleri...

Demek ki şeytan da süsler. Şeytan bütün günahları insana süslü püslü gösterir, yutturur. İnsan da yutar.

كَمَثَلِ الشَّيْطَانِ إِذْ قَالَ لِلْإِنْسَانِ اكْفُرْ فَلَمَّا كَفَرَ قَالَ
إِنِّي بَرِيءٌ مِنْكَ إِنِّي أَخَافُ اللَّهَ رَبَّ الْعَالَمِينَ

İz kâle li'l-insâni'kfür. İnsana; “Kâfir ol! Kâfir ol!” der. *Felemmâ kefere kâle innî beriûn minke inni ehâfu'llâhe Rabbe'l-âlemîn.* [Adam] şeytana uyup da kâfir olunca; “Ben senden uzağım. Benim seninle hiçbir ilişkim yok. Bak sen kendin yaptın. Ben Allah'tan korkarım.”¹ der.

Şeytan diyor bunu.

Peki niye aldattın, kışkırttın? “Kâfir ol, kâfir ol!” niye dedin?

Şeytanlığından. Vazifesi o; aldatmak. Aldatacak, ondan sonra da geçip karşısında gülecek. Kıs kıs güler. Şeytan insanı aldattığı zaman, günaha düşürdüğü zaman karşısında güler.

¹ 59/Haşr, 16.

Üstüne güldürme öyle düşmen-i bed-sîreti.

Öyle kötü bir düşmanı insan kendisine güldürür mü?

Ama hep güldürüyor. Şeytana uydu mu şeytan gülüyor; “Tamam, âdemoğlunu aldatım; hıncımı aldım.” diyor.

Demek ki bu süslenme işi Allah tarafından imtihan olarak süsletilmiş olabilir. Fânî dünya süslüdür, zevklidir, güzeldir. Avustralya güzeldir. İlk başta güzel gelir insana: “Avustralya çok güzel. Her yerde park var, bahçe var, zevk var, sefa var. Çalışmasa bile işsizlik parası var. Geçim kolay...”

Ama çocukların? Torunların?

Çocuğunu kurtarırsın; torunun İngilizleşiyor, eriyor. Bu havanın, bu zehirin, bu asidin içinde eriyor. Müslümanlığından eser kalmıyor. Torun gitti. Bazıların çocuğu gidiyor. Bazılarının karısı gidiyor. Evden gidiyor, kaçıyor. Bazısının kendisi kayıyor. Çoğu Türkler burada...

Avustralya böyle de Türkiye başka türlü mü?

Türkiye de İslâm ülkesi değil ki.

Her yerde fesat yayılmış. Allah şerden kendimizi korumayı nasip eylesin.

Züyyine li'n-nâsi hubbuş-şehvâti. “Şehvetleri sevmek insanlara süslü püslü, allı dallı güllü, sevimli gösterildi.”

İnsanlar onun için bunları severler, isterler, peşinden koşarlar.

Nedir?

eş-Şehvâti mine'n-nisâ'. “Kadınlardan kaynaklanan şehvetler.”

Yani karşı cinse karşı duyulan cinsel arzu ve iştihak.

Gıybet yapmak istemiyorum ama neler duyuyoruz... Herkesin çok çok bildiği şeyler bunlar. Geçelim. Gazeteler zaten en çok bu konuyu mıncıklar. İnsanları en çok buradan dürtükler. Tirajının yüksek olması için bir mecmuada, bir gazete orta sayfalarında birkaç müstehcen resmin olması lazım.

Neden?

“Tövbe tövbe! Bakmayayım!” derken müslüman da bakar, zaten imandan nasipsizi de bakar.

“Şu gazeteyi alalım.”

Ya o gazete senin evine girecek gazete mi? Niye alıyorsun o gazeteyi? Onun içi zehir dolu! Günah dolu!

Bizim Ankara’da tanıdığımız bir İstiklal Harbi gazisi Mehmet Amca vardı. Nur içinde yatsın. “Eve kibrit alırdık. Kibrit kutusu üstünde resim var diye resmi kazırdık, eve resim girmesin. Suret olan, resim olan eve melek girmez diye kibrit kutusunun üstündeki resmi çıkartırdık, kibrit kutusunu eve öyle sokardık.” diyor.

Şimdi söyleyebilir misiniz bana, içinde resim olmayan bir ev var mı?

“İçinde köpek olan veya suret olan bir eve melek girmez.” diyor Peygamber Efendimiz. Köpek oldu mu da girmez. Köpekten de girmez. Resimden, heykelden de girmez.

Ey müslüman kardeşim! Senin bu heykelle ne işin var? Bu resim duvarda ne arıyor? Sen

resim hakkındaki İslâm'ın hükmünü bilmiyor musun?

“Biliyorum ama işte herkes yapıyor.” diyor. Veyahut da; “Ben o hükmü kabul etmiyorum.” diyor. “Başka alimler başka türlü diyor.” diyor.

Çünkü her çeşit lafı söyleyen insan var. Adam “Ben İlahiyât fakültesinde profesörüm, resim câizdir.” diyor. Peygamber Efendimiz “Resim, heykel câiz değildir.” diyor. “Ben profesörüm, bu câizdir.” diyor. Millet de İlâhiyat fakültesinde profesör diye onu dinliyor. Ama adam sanat tarihi profesörü; dinden imandan anlamıyor, konusu o değil ki!

Türkiye’de tıp fakültesindeki tıbbiye profesörü, Osmanlıca lugatıyla Kur’ân-ı Kerîm tercümesine kalkıyor. Olur mu öyle ya? Her vîdanın bile ayrı anahtarı var. Lokma anahtarı var, kurbağacık var, İngiliz anahtarı var, birisi ötekisinin işini görmez. İnsaf! Arapça bilmeden Kur’an tercümesine kalkılır mı? Lugat-ı Nâci Osmanlıca lugatı, Arapça lugatı değil ki. Bir kelimenin Arapça’daki mânası farklı olur, Osmanlıca’daki mânası değişir. Bunu dil alimleri çok iyi bilir. O dilden geldi diye aynı

mânada kalmaz, yeni dilde kelimenin anlamı değişir.

Mesela *gümrah*, “yolunu kaybetmiş, dalâlete düşmüş” demek Farsça’da. Türkiye’de “bol” mânasına kullanılır. “Bahçede, tarlada mahsul gümrah.” derler. “Sapıtmış, yoldan çıkmış” demek aslında. “Dalâlete düşmüş, dâllîn” demek. “Bizim tarlada bu sene mahsul gümrah.” diyor. “Dalâlete düşmüş.” diyor, “bol” mânasına kullanılıyor. Mânalar değişir.

c. Erkeğin Kadınlara Karşı Şehveti ve Ölçüsü

Bir; kadınlara karşı istek. Bunun ölçüsü nedir?

Nikâhlanmaktır. Harama bakmamaktır. Harama el uzatmamaktır. Harama kuşak çözmektir. Zina, yabancı kadına bakmak ve sâir ilişkiler haram. Kur’ân-ı Kerîm, Nur sûresi, başka âyetler; kesin. İnsanı zinaya götürecek başlangıçlar da yasaklanmıştır. Yabancı bir kadına bakmaz. Bir insan açık bir kapıdan evin içine bakarsa o eve girmiş gibi günaha girer. Oraya bile bakmayacak.

Bizim Nakşî tarikatimizin esasları vardır. Bir tanesi; gözü pabucunun ucunda olacak.

Namazda nasıl duracağız? *Allahu Ekber*. Nereye bakacağız?

Secde yerimize. Etrafa değil. Secde ettiğin yere bakacaksın. Tevazuya uygun olan bu.

Oturduğu zaman nereye bakacaksın?

Dizlerine bakacaksın, etrafa değil.

Hocanın birisi demiş ki;

“Benim camime avcılar gelmesin, istemiyorum. Sakalar gelmesin, istemiyorum. Hamallar gelmesin, istemiyorum.”

Demişler ki;

“Hocam, cemaate böyle yasak koymak [olur mu?]”

O gelmesin, bu gelmesin. Ne yapsın yani? Hamal yük taşıyor. Saka su taşıyor. Avcı da ne yapalım, avcılık yapıyor işte. Av, avlanmak haram değil. Balıkları tutmak, ormandaki avcılık; kuş avcılığı, geyik avcılığı vesaire...

Hoca latifeciymiş. “Avcı” dediği; namaza durduğu zaman, sen namazda mısın? Gözün

nereleri geziyor, nerelere bakıyor? *Allahu Ekber* demedin mi sen? Allah'ın huzuruna durmadın mı? Avcı mısın? Av mı arıyorsun? Keklik mi avlayacaksın? Kuş mu vuracaksın? Ne oluyor böyle, etrafta gözün? Secde mahalline bak bakayım. Allah'ın huzurundasın, el pençe divan dur.

Peki onu anladık, namazda öyle yapmasın. Sakalardan ne istiyorsun?

Eskiden evlerde su yoktu. Musluk var mıydı? Boru var mıydı? Su var mıydı? Yoktu. Su bir yerden gelirdi; çeşmeden taşınarak gelirdi. Adam zenginse verirdi parayı, sakaya suyu taşıttırırdı. Saka suyu getirir, eve bırakırdı. Fakirse kendisi taşırdı. Saka, “su taşıyan” demek.

Peki niye sakalar girmeyecek senin camiye? Saka kim?

Çişi gelmiş, patlayacak. “Şu namazı kılayım da ondan sonra patlatırım. Yüznumaraya öyle giderim.” diyor. İdrarı sıkışmış. İlle o namazı da çıkaracak. Öyle sıkışık abdest ile namaz kılmak mekruh, doğru değil. Git, abdestini boz, rahatla, namazını güzelce kıl. Ne

oluyorsun? “Öff ya! İmam çabuk selam verse de şu yüznumaraya gitsem. Kapısını bir açsam, kuşağımı bir çözssem.” Sen namazda mısın, neyi düşünüyorsun sen? Böyle saçma şey mi olur? Rahatla, işini bir güzel gör. Oh, mutlu bir şekilde, *Allahu Ekber*, namaza dur imamın arkasında, rahatına bak.

Tamam, onu da anladık. Öyle de yapmasınlar. Hamal kim?

Hamalda büyük abdestini taşır. O da sıkışmış. Biraz daha kalsa felaket olacak. Öyle şey olur mu? Ne yapacak?

Rahatlayacak. Abdestini alacak. Sıkışıksa tazeleyecek.

Kadınlara karşı şehvetin tabîî şekli evlenmektir. Evlenince de, evleninceye kadar da harama bakmamaktır. Harama götürecek işleri de yapmamaktır. Bakmak da yasak, tutmak da yasak...

Peygamber Efendimiz bir hadîs-i şerîfnde buyurmuş ki;

“Eller de zina eder, gözler de zina eder.”

Gözün zinası nedir?

Harama bakmaktır.

Kimisi böyle bakarken soyar gibi bakar. Bakmayacak. Gözüne sahip olacak. Eline sahip olacak. Nikâhlanacak. Evlenecek. Çocuğunu evlendirecek, geciktirmeyecek.

Bir çocuk geç evlenirse... Babası evlendirmiyor. “Ana beni evlendir.” diyor. Anasıyla arası iyi, yakın. “Ya anne beni evlendirin ya.” Babasına gidiyor; “Daha eline para geçmedi. İş güç sahibi olsun da, üniversiteyi bitirsin de, doktorasını yapsın da... Ondan sonra evlenir.” İyi ama seneler geçecek. 40 yaşına geliyor, evleniyor. O senin dediğin şeyler olunca gecikiyor o vakit. Erkenden evlendirecek. “Eğer evlendirmezse, çocuk da bir cahillik yaparsa günahı hem çocuğa yazılır hem de babasına yazılır.” diye hadîs-i şerîfte Peygamber Efendimiz bildiriyor.

Zinaya götürücü yollar tıkanacak.

d. Kadının Tesettürü

Bir yol da nedir?

Kadının açılıp saçılması, süslenip püslenmesi, soyunup boyanması, donanması. O da

onu yapmayacak. Onun için İslâm'da tesettür var.

يَا أَيُّهَا النَّبِيُّ قُلْ لِرِجَالِكُمْ وَبَنَاتِكُمْ وَنِسَاءِ
الْمُؤْمِنِينَ يُدْنِينَ عَلَيْهِنَّ مِنْ جَلَابِيبِهِنَّ

Kûl li-ezvâcike ve benâtike ve nisâi'l-mü'minîne yüdnîne aleyhinne min celâbîbihinne. “Kadınlara söyle ey Resûlüm, yukarıdan aşağı vücutlarını çarşafla örtsünler.”²

Bizim kıyafetler İslâmî kıyafet değil. İslâmî kıyafet; başından boynu belli olmayacak, vücudu belli olmayacak şekilde örtmektir. İranlılar öyle yapıyorlar. Bizdeki çarşaf iki bölmeli, onlar tam çarşaf değil. İranlı yukarıdan aşağı kadar yekpare, öyle örtüyor. Örtülü tutarsa görünmüyor. Ama o hiç aldıracağı filan yok. Çarşaf âdet diye kullanılıyor. Her taraf, yelkenler fora. Tabii orada dinlemeyen dinlemiyor.

Bir; kadınlara karşı arzu. Bunun ölçülü şekli bu, günah şekli bu.

² 33/Ahzâb, 59.

Başka?

Ve'l-benîne. “Çoluk çocuk sevgisi.”

Bu şimdi pek kalmadı. Şimdi kimse çoluk çocuk sahibi olmak istemiyor. “Cins bir köpek alırım. Köpek sadıktır. Onu beslerim. Bana ne âsî olur, ne benim canıma okur, ne beni üzer, ne illallah der. ‘Terliğimi getir.’ derim. Alır ağzına, terliğimi getirir, önüme koyar. ‘Gazeteyi getir.’ derim. Gider dışarıdan gazeteyi alır, getirir. Sadık hayvan.” diyor. Ölünce ağlıyor, yas tutuyor, karalar bağıyor.

Almanya’da bir kadının köpeği ölmüş. Bir yasa geçmiş. Bizim Türk anlamamış. “Ya Allah Allah, köpek için ağlanır mı? Gider başkasını alırsın.” demiş. Kaç gün o komşusuyla dargın durmuş. “Vay benim köpeğime böyle dedin, bana böyle nasihat ettin!” diye. Köpeği daha çok seviyor.

“Çocuk âsî oluyor.” diyor. Bir büyümesi var, aman onun altı temizlenecek. Ciyaklayacak, viyaklayacak. En iyisi bekârlık sultanlıktır. Daha yüksek sultanlık, imparatorluktur; hiç çoluk çocuk sahibi olmamaktır.

Eskiden öyle değilmiş. O devirde adamın kaç tane çocuğu var, o kadar muhafızı var. Kalabalık bir aile. “Onun 12 tane oğlu var. Aman, ağaya ses ıkartmayalım. Çünkü ailesi kalabalık. Kavmi kabilesi, aşireti büyük. Canımıza okur ha!” O devirde böyle geçiyordu. Aile eteleri vardı. Her aile bir çete. Çetenin mensupları ne kadar kalabalıkta o kadar geçerli. “Bizim aşiret, sizinki...” İki aşiret birbirine girerdi. Evs ile Hazrec kabilesi, Kureyş ile [vesa-ire] kabilesi... Böyleydi.

Onun için yalnız *benî* diyor. *Benî*, “erkek çocuklar” demek. Kız çocukları sevmezlerdi. Hatta cahiliye devrinde toprağa gomerlermiş. Hanım doğum yapıyor.

“Ne doğdu?”

“Kız.”

“Eyvah! Ben saklanayım, kaayım!”

Yüzünü örtermiş, insanlardan saklanırmış; kız çocuğu olduğunun utancından! “Bu çocuğu ne yapayım?” Kimisi götürüp kız çocuğunu toprağa gomermiş! Öyle korkunç şeyler ki... İnsanoğlu çok gaddar bir mahluk!

Hız. Ömer anlatıyor: “Cahiliye zamanında bir olay düşündükçe hâlâ yüreğim kan ağlar, dayanmam. Kız çocuğumu aldım. Toprağı kazdım. Ben toprağı kazarken yüzüm topraklandı. ‘Baba yüzün topraklandı.’ diye benim üzerimden toprağı alıyor. Sevimli... Gömdüm toprağı.” diyor.

Cahiliye. İslâm gelmiş, düzeltmiş. İslâm vahşî bir toplumu insan yapmış. İnsân-ı kâmil yapmış. Bütün kötülükleri engellemiş. Esirlere bile zulmü engellemiş. Neler getirmiş. Millet İslâm’ın güzelliğini görse... Niye bu İslâm’la uğraşıyorlar? Niye bu insanların bu İslâm’a saldırmaları?

Erkek çocukları da severler. “Kavmim kabilem artacak, sayım çoğalacak.” mânasına.

Ve’l-kanâtîri’l-mukantarati mine’z-zehabi ve’l-fıddati. “Altından, gümüşten tomar tomar, kantar kantar birikimler, tasarruflar...”

Kanâtîri’l-mukantara. “Kantar kantar yüklerle” demiş, Davudoğlu Hoca. Yükler dolusu altın, gümüş hoşuna gider. Altını biriktirdikçe... 40 teneke altını var, 30 teneke altını var...

Biz kütüphane incelemesine gittik. Ben üniversitede öğrenciyim. Profesör bizi aldı götürdü, yazma eserleri inceliyoruz; şehir şehir gidiyoruz, görüyoruz. Isparta'ya gittik. Eğridir Komando okulunda Elazıglı bir babayığit şahısla tanıştık. Oraya askerlik, yedek subay vazifesi yapmaya gelmiş. Bir kızla nişanlanmak, evlenmek istiyormuş. Kız aşiret reisinin kızıymış. Bilmem kaç teneke altınları varmış. Damadın da ona denk olması lazımmış. “Bizim o kadar teneke altınımız yok. Nasıl alacağız kızı?” diye kara kara düşünüyordu. Bir de kız diyormuş ki; “Beni alacak adam benim bileğimi bükebilmeli.” Ata bir atladı mı dıgıdık dıgıdık at sürüyormuş. Arkasından yetişmek mümkün değilmiş. Efsane gibi şeyler...

Ve'l-hayli'l-müsevvemeti. “Salma atlar.”

O da çok makbul. Atlar; üstüne binersin, hızla hareket eder. Arap atları meşhur, kıymetli, salma atlar. Otlasın diye salıverilmiş besili salma atlar, yani yük taşımakta değil. Yük taşıyana “beygir” derler.

Beygir sözü nereden geliyor?

Bâr-gîr'den gelir. *Bar*, “yük” demek Farsça. Yük, ağırlık taşıyan. O kıymetsiz. Onun kulakları küçük olur. O zavallı hayvan, bu işin hamalı. Onu sevmezler.

Ama salmaysa, yüke filan vurulmadıysa hayvan... Süvari gözü gibi bakıyorsa ona; tımarlıyor, kaşağılıyor, nalını çaktırıyor... İşte bindi mi, bir kaldırdı mı böyle, ondan sonra bir kamçı... Onun hoşuna gidiyor. Benim bile hoşuma gidiyor. Bu yaşımda eğer bir arazi alsam burada, hemen at alacağım. Ama öyle havaya kalkan, şâha kalkanlardan değil de tırıs tırıs gidenlerden. Fazlası bize çok gelebilir. Pat diye aşağıya atar diye korkuyorum.

Ve'l-en'âm. “Hayvan sürüleri.”

“Şu kadar davarım var. Bu kadar devem var. Bunların yünleri, etleri, sütleri...” Adam zengin, ağa. Bunlar seviliyor.

Ve'l-hars. “Ekinler.”

Hars, “ekin” demek. “Kültür” mânasına kullanılıyor. Kültür de zaten “ekin” demek. *Kultura* Latince'de “ekmek” demek. İnsanın kültürü ne? İçindeki, ambarındaki buğdaylar,

ekinler. Kafasında ne kadar bilgisi varsa insanın kültürü o.

İşte bunlar insanlara süslü gösterildi. Ama bunlar gönül bağlanılacak şeyler değil ki. Allah Teâlâ hazretleri buyuruyor ki;

Zâlike metâu'l-hayâti'd-dünyâ. “Bunların hepsi bu dünya hayatının metâlarıdır, mallarıdır, istifade edecek geçici şeylerdir.”

Hepsi geçici. İnsan hepsinden ayrılacak. Bunların hepsi burada. Bunlar âhirete gitmez. Ne altınlar gümüşler gider, ne sürüler ekinler gider. Hepsi burada kalacak.

e. Ahiretin Güzellikleri

Vallâhu indehû hüsnü'l-meâb. “Bütün güzellikler, akıbetin güzelliği O'nun yanındadır.”

O'nun yanına gittiği zaman insan hüsnü âkibete mazhar oluyorsa, hayatı iyi geçirmiş demektir. Onun kıymeti var. Yoksa bunlar doğrudan doğruya Allah indinde insana bir mevki makam sağlamaz.

Senin sürün kaç taneydi?

“İki bin koyunum var.”

Senin kaç?

“Dört bin.”

“Sen daha üstünsün.” demezler.

Yevme lâ yenfeûda kalb-i selîm isterler.

Sanma ey hâce ki senden zer ü sîm isterler.

“Ey efendi, sen âhirette senden altın, gümüş mü isteyecekler sanıyorsun? Öyle şey yok. Temiz bir kalbin, kalb-i selîmin var mı? Onu isterler.”

“Ey Resûlüm.” *Kûl.* “Mü’minlere, insanlara anlat, söyle.”

E ünebbiüküm bi-hayrin min zâliküm. “Bu sayılan şeylerden, sizin gönlünüzü çeken, süslü püslü gelen, aklınızın kaydığı, arzuladığınız bu sayılan hanımlar, çoluk çocuk, hısımlar, akraba, yüklerle altın gümüş, çayıra salınmış atlar, sürüler, ekinler... Bunlardan daha iyisini size haber vereyim mi?”

Li’llezîne’ttekav. “Takvâ ehli olan insanlar için.” *İnde rabbihim.* “Rablerinin huzuruna vardıkları zaman âhirette...” *Cennâtün tecrî min tahtihe’l-enhâru hâlidîne fîhâ.* “İçinde ebedî kalacakları, aşağılarından cennet

ırmaklarının aktığı cennet bahçeleri âhirette müttakîlere verilecek.”

Cennet ırmakları nelerdir? Cennette ırmaklardan ne akıyor?

فِيهَا أَنْهَارٌ مِنْ مَّاءٍ غَيْرِ أَسِنٍ وَأَنْهَارٌ مِنْ لَبَنٍ لَمْ
يَتَغَيَّرَ طَعْمُهُ وَأَنْهَارٌ مِنْ خَمْرٍ لَذَّةٍ لِلشَّارِبِينَ وَأَنْهَارٌ
مِنْ عَسَلٍ مُصَفًّى

Fîhâ enhârun min mâin gayri âsin. “Ter-temiz, billur gibi, pırıl pırıl suyu olan, kardan ak, tadı güzel sular...” *Ve enhârun min lebenin lem yetegayyar ta'muhû.* “Sütten ırmaklar.”

Ama süt burada bozulur; orada bozulma yok. Süt ırmakları. Billur gibi su ırmakları. Bozulmayan süt ırmakları, şırıl şırıl...

Ve enhârun min hamrin lezzetin li's-şâribîn. “İçenlerin ağızlarına tat veren ama sarhoşluk vermeyen cennet şarabı, meşrubatı.” *Ve enhârun min aselin musaffâ.* “Sâfî süzme baldan ırmaklar.”³

³ 20/Muhammed, 15.

Aşağılardan akacak bunlar, şırıl şırıl...

Bursa'nın bahçelerinde eskiden, dedelerimiz öyle teşkilat kurmuşlar, her bahçeye dağdan gelen teşkilatın suyu gelirdi. Bir kökten gelirdi. Gürül gürül tertemiz su gelirdi, künkün ağzından dışarıya çıkardı. Etrafında bir hazne yapmışlar, su o hazneye dökülürdü. Soğuk, gayet güzel. Bir yerden, toprak künkten su çıkıyor. Ondan biraz daha aşağıya ikinci bir künk yapmışlar, öbür tarafa. Dökülen su da haznede dolup dolup o ikinci künkün seviyesine yükseldi mi o künkten gidiyor. Su devamlı değişiyor. Bahçesinde şırıl şırıl akarsu, ne güzel bir teşkilattı. Bu yeni evler yapılıncaya, bahçeli evler yıkılıp apartmanlar dikilirken onların künkleri kırıldı, o teşkilat korunamadı. Çok güzeldi. Karpuzlar orada soğutulurdu. Sular oradan alınırdı. Orası kirletilmezdi; o su temiz, oradan başka yere gidecek belki diye. Maşrapayla alınırdı. Akarsu, Bursa'da. Ne güzel...

Cennette işte öyle... Tabii cennettekiler ırmak. "İşte öyle" dediğim benzetmek için değil. O takvâ ehli kullar cennette, cennet bahçelerinin aşağısında şırıl şırıl cennet ırmakları akan yerlerde ebediyen kalacaklar...

f. Cennet Kadınlarının Temizliği

Ve ezvâcun mutahharatun. “Tertemiz temizlenmiş zevceler.”

Bu tertemiz, mutahhara olan zevceler, hurî kızları... Temizlikten murat ne olabilir?

Bir;

لَمْ يَطْمِثْهُنَّ إِنْسٌ قَبْلَهُمْ وَلَا جَانٌّ

Lem yatmishünne insün kablehüm ve lâ cân. “Kendisine daha önce bir ins veya cin sahip olmamış.”

[Hurî] sırf o cennetlik kişi için yaratılmış olur. Başkası, insanlardan veya cinlerden bir şey [ona] sahip olmamış.

[Adam karısına] eğer besmeleyle [yaklaşmazsa,] şeytanlar karısına ve çocuğuna ortak olurmuş.

Peygamber Efendimiz’e;

“Yâ Resûlallah, karımıza, çocuğumuza da ortak mı olur şeytan?” [diye sormuşlar.]

“Evet. Besmele çekmezseniz yanınızdan gitmediği için öyle olur.”

Onun için camide yatsıyı kıldardı güvey, abdestliyken dualarla gelirdi. İmam efendi dua ederdi. Evin üst katına, gerdeğe öyle giderdi. Abdestli, camiden çıkmış, dua etmiş, besmeleyle; her şey temiz olurdu.

Tabii şeytan temas etmişse o kadın, eyvah şeytanın kullanılmış malı oluyor. Çok fena!

Tertemiz olması, yani bir başkası hiç el değdirmemiş, bir. Ondan sonra hayız, nifas gibi özellikler yok. Daha başka temizliğe münâfi, kir, pas vesaire bahis konusu değil. Öyle tertemiz zevceler.

“Öyle zevceler ki parmağını dünyaya gösterse geceleyin, bütün dünya ıştır. Kaç kat cennet elbisesinin altından ayağının iliği görünür.” diye tasvir ediliyor. Güzellikte emsalsiz. Gözleri kara. Kirpikleri uzun. İri gözlü, güzel gözlü. Hurîler...

Ve rıdvânun mina'llâh. “Allahu Teâlâ hazretlerinden hoşnutluk.”

Rıdvân; Allah'ın hoşnut olması. “Sevdim sizi ey kullarım. Dünyada benim emrimi tuttunuz, sevgili kullarım oldunuz. Sizden hoşnut oldum, razı oldum da sizi cennetime soktum.

Sevdiğim kullarımın arasına kattım.” Allah’ın rızasına ermek.

İşte bunlar asıl önemli olan, ötekilerinden önemli olan. Mü’min bunlara heves edecek. Yani Allah’ın rızasını kazanmaya, cenneti kazanmaya gayret edecek. Öteki geçici şehvetlerle dünyada âhireti unutup da burnunu günahlara sokup da kendisini âhirette azaba çarptırtmayacak.

Vallâhu basîrun bi’l-ibâd. “Allah *celle celâlühû* kullarına bakıyor. Hepsini görüyor.”

Sen görünmüyor mu sanıyorsun günahı işlerken? Kimse görmüyor mu sanıyorsun? Tenhada mı yaptın sanıyorsun? Geceleyin mi yaptın sanıyorsun?

Vallâhu basîrun bi’l-ibâd. İyi kulların geceleyin kalkıp teheccüd namazı kıldığını da görüyor, kötü kulların geceleyin duvardan atlayıp flört yaptığını da biliyor, görüyor. *Vallâhu basîrun bi’l-ibâd.* Hepsini görüyor. Hepsini biliyor. Hepsini meleklerine yazdırıyor. Her şey tescilli oluyor.

Buradaki *ibâd* kelimesi, “kullar” demek.

Ondan sonraki âyet-i kerîmede o kulların vasıfları sayılıyor:

Ellezîne yekûlûne. “O kullar ki...”

İyi kullar olduğu anlaşılıyor bu âyet-i kerîmeden. Allah’ın Rıdvân-ı Ekber’ine erişecek, hurî kızlarına kavuşacak, cennetlere girecek o kullar... Bakalım hangisi daha güzel ibadetler etmiş. İşte onların güzel ibadetlerini, namazlarını, niyazlarını, gece gözyaşlarını, tesbihlerini Allah görüyor.

Ellezîne yekûlune. “O kullar ki şöyle diyorlar.” *Rabbenâ.* “Ey Rabbimiz!” *Innenâ âmennâ.* “Biz iman ettik. Biz mü’minleriz.” *Fagfir lenâ zünûbenâ.* “İşlediğimiz, bilerek bilmeyerek yaptığımız günahları bağışla yâ Rabbi!” *Ve kınâ azâbe’n-nâr.* “Sakın bizi cehennemine atma yâ Rabbi! Cehennem azabından bizi koru!” derler.

es-Sâbirîne. “Sabrediciler.”

-Bu âyet-i kerîme de yine bu *ibâd*’a bağlı sıfatlar.-

Ve’s-sâdıkîne. “Sadıklar.”

Sadık, “doğru sözlü” demek, “sözü doğru” demek. Bir de “davranışları doğru” demek, “kalbi doğru” demek.

Ve'l-kânitîne. “İbadetkâr.”

İbadeti seviyor; çok ibadet ediyor.

Ve'l-münfikîne. “Ve cömert; malından infak ediciler.”

Ve'l-mustagfirîne bi'l-eshâr. “Gecenin son vakti olan seher zamanında, sahur zamanında uykudan kalkıp abdest alıp; ‘Affet bizi Allahım! Aman yâ Rabbi! Estağfirullah el-Azîm.’ deyip tesbih çekip istiğfar eyleyip Allah’tan affını dileyenler.”

O kullar işte... Onların yaptıklarını Allah görmüyor mu? Onların hepsini mükâfatlandırarak. Demek ki o cennetlere ermek için böyle olmak lazım. Yani sabırlı, sâdık, ibadetkâr, cömert, seherlerde kalkıp istiğfar edici...

Şehida'llâhu ennehû lâ ilâhe illâ hüve ve'l-melâiketü ve ulu'l-ilmî kâimen bi'l-kıst, lâ ilâhe illâ hüve'l-azîzü'l-hakîm.

İnne'd-dîne inda'llâhi'l-İslâm.

Bu âyet-i kerîmeler buraya da bağlanabilir. Ayrıca bir vaaz konusu da olabilir. Ama bu şimdiye kadar okuduğumuz âyet-i kerîmelerde insanların görünüşe aldanmamalarını anlıyoruz. İnsanların bu dünyada gönül bağladığı, peşinde koştuğu şeylerin çok önemli olmadığını, asıl âhiretin mükâfâtını kazanması gerektiğini anlıyoruz.

Peki, böyle yapan kullar olmuş mu?

Evet. Peygamberler, sıddıklar, şehitler, salihler böyle yaşadılar. Dünyayı hiç saydılar. Bunlara hiç gönül bağlamadılar. Cenneti kazanmak için, Allah'ın rızasını kazanmak için gayret ettiler.

Onlar hayatlarını zehir zemberek olarak mı yaşadı? O Allah'ın hâlis muhlis salih kulları hayattan hiç kâam almadılar mı? Murat görmediler mi? Güzel gün yaşamadılar mı?

Hayır, hepsi eşit. Emin olun, eşit. Allah'a isyan edenle Allah'a iman eden arasında eşit. Her şey eşit. Bu da bazı nimetlere sahip oluyor, bu da sahip oluyor. Bu da birtakım hastalıklara, belalara, musibetlere, sıkıntılara uğruyor, bu da uğruyor. Hepsi insanoğlu için.

Mutluluk da üzüntüler, hastalıklar da insanoğlu için. Kâfirler dertsiz mi? Hepsi dertli. Hepsinin kendine göre sıkıntısı, borcu, hastalığı, kanseri, bir şeyi, var.

Allah “Âhireti isteyin.” diyor. Ama bu bir tercih meselesi. O imtihanı kazandı mı insan, yine kaderde alınca ne yazılmışsa; nimetler, kebaplar, tatlılar, hepsi geliyor. Salkım salkım üzümler, muzlar, kırmızı kırmızı elmalar, meyveler; hepsi geliyor yine. Gelmiyor mu? Şahit değil misiniz?

Hepsi geliyor.

Bir hadîs-i şerîfte Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* Efendimiz buyuruyor ki;

“Kimin aklı, fikri, muradı, hedefi âhîret olursa...”

“Ben âhîreti istiyorum. Cenneti istiyorum. İyi kul olmak istiyorum. Allah’ın rızasını kazanmak istiyorum.” derse bir insan...

“Allah onun iki yakasını bir araya getirir. İşlerini düzenler. Gönlüne bir huzur rahatlık verir. O âhîreti istediği halde dünyadan nasibi neyse yine o kadarı gelir.”

Yine her şeyin en güzelini Allah ona nasip eder. Mutluluk verir. Allah her şeyi verir.

“Ama bir insan da âhireti düşünmeyip hep dünyaya gözünü dikmiş, dünya için çalışıyorsa...”

Bunun durumu ne olur?

“Allah onun işlerini darmadağın dağıtır. Telaşını arttırır. İki gözünün önünden fakirlik gitmez.”

“Eyvah, zekât veririm fakir oluvereceğim! Eyvah, camiye hayır yaparsam paracıklarım tükeniverecek! Eyvah, bugün gitmezsem işe kötü olacak!” Ödü patlıyor, “Fakir olacağım.” diye. Olmaz aslında. Ölünceye kadar yese bile topladığı serveti bitiremez. Ama korkar. Allah korku veriyor. Ağız tadı, huzuru olmasın diye işleri dağılıyor. Fabrikada grev oluyor. Müdür hıyanet ediyor; çalıyor, çırpıyor... Mahkeme, dava [vesaire...] Bir telaş, bir telaş... Selam vermeye vakti olmuyor. Adamla konuşmak istiyorsun, üç gün sonraya randevu veriyor. Nefes alacak hâli yok. Allah işlerin arasına boğuyor. İşleri darmadağın dağınık. İşlere

boğar. Fakirlik gözünün önünden gitmez. Fakirlikten korkar.

Şeytan korkutur. “Sakın ha! Aklını mı kaçırdın? Bu kazandığın paracıkları niye vereceksin camiye? Niye vereceksin fukarâya? Niye vereceksin dula, yetime? Niçin harcayacaksın? Sakın ha! Parasız kalırsın! Bu dünyada kimse kimseye aldırılmıyor. Ölürsün ha açlıktan! Köşede kalırsın.” diye şeytan korkutuyor. Fakirlikten korkutan şeytan.Allah “İnfak et, ben sana fazlasını vereceğim.” diyor. “Kulum, korkma ya; ver, ben sana daha fazlasını vereceğim!” diyor. Şeytan da diyor ki; “Sakın ha! Fakir olursun, verme!” Şeytanı dinliyor. Akli öyle kesiyor.

“Şimdi bu benim elimden gitti mi...”

Gelecek.

“Gelecek ama ya gelmezse?” diye korkuyor.

Allah’ın vaadine güvenmiyor musun? Allah’ın vaadinden dönmesi olur mu?

Allah “Vereceğim.” diyor. Verecek!

Ona inanamıyor. İmanı zayıf. Yakîni[nde], yani itikadında gevşeklik var. Şeytanın dediğine [bakıyor.] “En iyisi vermeyeyim ben. Bu paracık giderse gelmeyebilir.” diyor. Halbuki para yardımı yapan hacı baba daha çok para kazanıyor; para yardımı yapmayanın gemisi batıyor, daha çok zarar geliyor. Karadeniz’de gemisi batıyor, kara kara düşünüyor. Batar. Zekâtı verilmeyen mal ya yanar ya batar. Bir dolu gelir, bir sel gelir; milyonlarca, milyarlarca zarar [olur.]

Neden?

Zekâtlar verilmedi. Günahlar işlendi. İçkiler içildi. Karadeniz’in ayrıca hapçılığı meşhurdur. Kahvede birbirleriyle otururken kalkarken hap ikram ediyorlar. Novalgine [vesaire...] Kafayı bulmaya yarayan haplar...

Hapçı. Kastamonu, o çevreler vesaire... Ama ilaççı. Eroin, esrar bulamadıkları için hap alıyorlar. Kahvede birbirlerine sigara ikram eder gibi hap ikram ediyorlar. Hapları içti mi, ağrı hapları, uyuşturucu...

Ağrı kesici hapların bazıları Suudi Arabistan’da yasaktır.

Neden?

İçinde afyon var. Orada da kullanılıyor. Bunu erbabı biliyor, hangi ilacın içinde afyon var; onu çayla içti mi kafayı buluyor. Sersemliyor, yarı uyur yarı uyanık kağıdını, tombalasını, tavlasını oynuyor. Ondan sonra öyle takılıyor, gidiyor eve. Kafası da odun yemiş gibi...

Eğer âhireti değil dünyayı düşünürse Allah işlerini dağıtır, fakirlik gözünün önünden gitmez.

Peygamber Efendimiz'in üçüncü söylediği: "Dünyalıktan da kısmetinde ne kadarsa o kadar gelir, fazlası gelmez." diyor.

Millet hadisleri, âyetleri bilmediği için çok yanlış hesaplar yapıyor. Hadisleri, âyetleri bilip ona göre hareket ettiğinden hacı babalar zengin oluyor. Hacca gidiyor, para harcıyor, zekât veriyor, Kur'an kursuna veriyor, fukarâyâ veriyor; hacı babanın parası bitmiyor. Ama kimisi de yapmıyor. Yapmayınca âfet geliyor, felaket geliyor.

Bizim Adapazarı'nda bir kardeşimiz külli-yetli bir para vereceğim diye vaat etti; "Şu kadar para vereceğim." Ertesi gün baba dostu

yolda görmüş, demiş: “Ya sen ne yapıyorsun, malını çarçur ediyorsun, harcıyorsun. Falanca yere külliyetli bir yardım vaat etmişsin. Olur mu öyle? Verilir mi?” Baba dostu olarak nasihat ediyor. Babası ölmüş. Arkadaşının oğlu olduğu için... “Çok para vaat etmişsin.” Demiş ki;

“İki milyar vereceğim.”

O da diyor ki;

“Ya öyle şey olur mu? Bu paralar kolay mı kazanılıyor? Sen böyle har vurup harman savurma. Niye verdin o kadar parayı?” diye söylemiş.

Bizim arkadaş da hacı, beyaz sakallı, tatlı bir insan. Demiş ki;

“Amca, biliyorsun babam senin arkadaşındı. Öldü.”

Yani ölümlü dünya...

“Beni ölümlü korkutma!” demiş. O zaman kızmış. İğneyi anlamış. Hayır yapmak lazım diye.

“Hocam, ‘Beni ölümlü korkutma!’ diyen, benim yaptığım hayrı yapmamam lazımdı diye bana ters nasihat eden kişinin Adapazarı’nın

orta yerinde geniş arazisi vardı. Çok geniş. En kıymetli yerde. Bir iş hanı yapılsa her bir dükkândan şu kadar gelir gelir. Çok geniş bir arazi. Belediye bir istimlak etti; yok pahasına. Çünkü beyannamede verilen değeri üzerinden istimlak ediyor. Adam hapı yuttu.” diyor.

Hayra para vermeyi engellemeye çalışan, kendisi de vermeyen adamın arsası yok pahasına gitti. Belediye, her yerde öyle... İstimlak ediveriyor bir yeri, sahipsiz gördü mü veya işine yarayabilecek oldu mu; mal gidiyor.

Bir başka misal: Ağabeyimin arkadaşı demiş ki;

“Benim bir arsam var, elim sıkışık, şu arsayı içinizden birisine satayım.”

Nerede arsa?

“Ta uzakta, falanca yerde.” demişler.

Binmişler arabalarına... Bunların hepsi varlıklı insanlar. Şehrin gelişmemiş, boş yerlerinde, tarla, dağ başı olan yere gitmişler. Yolsuz, çamurlu... Battığı zaman pabucunun altında bir karış çamur yapışır... Oralara gitmişler.

“Neresi senin arsan?”

“İşte şurası.”

Göstermiş. Bunlar beş-altı arkadaş, samimi, birbirleriyle bazen ava giderler... Bir tanesi bu arsayı satacak adama demiş ki;

“Ya sen utanmıyor musun? Kazıklamak gerektiği zaman insan samimi arkadaşını mı kazıklar? Bu tarla para eder mi? Bize satmak için buraya getiriyorsun!”

“Şaka niyetiyle söyledi.” diyor. Bilmem ne şakası derler ya, ondan. “Şaka diye söyledi ama arsanın sahibi bunu ciddiye aldı, bozuldu. Yüzü allak bullak oldu. Kekeleydi, ne yapacağını şaşırdı.” diyor.

Şaka da, bazen gerçeğe şaka birbirine yakın olur. Öyle de düşünmüş olabilir. O kadar sert söylemez insan ama, samimiyetle sevdiği arkadaşını diye biraz da şakaya vurdurarak söylemek istemiş demek ki.

Ağabeyim anlatıyor. “Çok bozuldu. Ağlamaklı oldu. Onu görünce; ‘Ben aldım.’ dedim.” diyor.

“Arsa hakikaten biraz berbat; kayalık bir yerde, dağın başında, meskûn yerden uzakta.” diyor.

“‘Ne istiyorsan ben aldım.’ dedim.” diyor. “Arsayı aldım.” diyor.

Acıdığı için. Adam orada o sözden bozulduğu için, “Aldım ben.” diyor.

“Arsayı aldım. Çok kısa bir zaman sonra, çok büyük bir inşaat şirketi yanıma kadar olan bütün arsaları satın aldı. Orayı mahalle yapmaya karar verdi. Benim arsanın fiyatı çıktı 10 misline, 20 misline.” diyor. 50 misline belki...

Ağabeyim hayrı çok yapar. Bizim Hakyol vakfına parasal yönden -milyarlarca- en çok maddî yardımı yapan ağabeyimdir. Birinci gelir. Belki birileri şimdi ona yaklaşıyorlardır. Öyle büyükler verdi ki... Bir tanesi 500 bin dolar. Çamlıca’da tripleks villa verdi. 500 bin dolar. Amerikan doları. Avustralya doları değil. Tık diye verdi. Kim var o kadar veren?

Ama Allah, bak öbür taraftan beş para etmez bir tarla alıyor, onun 20 misli, 30 misli değerlendirtiyor.

Ağabeyim çok çalışkandır. “Ben 30 yıldır alnımın teriyle her gün sabahleyin 4’te, 5’te işe giderim. İşyerinin olduğu yerde sabah namazını kılarım. Çalıştığımdan daha fazlasını bir arsa satışından aldım.” diyor. “Emlak işinde çok kâr var.” diyor.

Ama hepsini yapan Allah. Allah *celle celâlühû* dilerse zenginletiyor. Dilemezse cimriyi de cezalandırıyor. Ona da istimlak geliyor, bir vuruyor, hapı yutuyor.

Allah bizi yolundan ayırmasın, muhterem kardeşlerim! Mânevî gerçekleri görmeyi, hayatın gerçek iç yüzünü anlamayı nasip etsin. Hayatımızı Allah’ın rızasına göre tanzim etmeyi nasip etsin. Âhirete Allah’ın sevdiği kul olarak varmamızı nasip etsin. Şu hurîlere, cennetlere, Allah’ın rıdvânına ermeyi nasip etsin. Âhîret fakiri olup oraya gidip böyle ceza gören, itâba, azaplanmaya mâruz olan... “Niye öyle yaptın kulum? Niye böyle yaptın kulum? Sus! Atın bunu meleklerim cehenneme, yansın cayır cayır!” diye atacak. Allah öyle cehenneme düşenlerden etmesin.

Prof. Dr. Mahmud Es'ad COŐAN

3 Safer 1419 / 30.05.1998

Avustralya

[Bütün GURBET SOHBETLERİ'ne PDF olarak ulaşmak için tıklayınız.](#)

